

כ"ו בסיוון תשע"ג, 4/7/2013

שנה בלי שרון. אי אפשר להאמין.

שרוני האהובה שלנו,

לפני שנה נפרדנו ממך.

שנה שלמה שלא ראינו ולא חיבקנו אותך, אבל אנחנו מרגישים ושומעים אותך כאילו זה היה רק עכשיו.

שנה שלמה שאת לא איתנו ואנחנו מבינים שלא תחזרי, אבל לא מצליחים לעכל שלא נפגוש אותך יותר.

שנה שלמה שבה אנחנו שואלים את עצמנו המון שאלות ולא מצליחים לקבל אף תשובה.

שנה שלמה בלעדייך, והבילבול והגעגועים רק הולכים ומתעצמים.

למרות שנראה היה לנו שהעולם יעצור מלכת, הוא לא. שנה שלמה עברה, קיץ, סתיו חורף ואביב חלפו, החיים ממשיכים ואנחנו נסחפים איתם.

הבטחנו לך שנהיה חזקים ונמשיך, ואנחנו מנסים בכל כוחנו לקיים את ההבטחה הזו. אנחנו ממשיכים לכאורה בשיגרת חיינו, קמים בבוקר לעיסוקינו השונים, עובדים, מבילים לפעמים, צוחקים וגם כועסים. אבל מאחורי המסכה הזו אין חלקיק שנייה אחד שאת לא בליבנו. את מלווה אותנו בכל רגעי היממה, לפעמים זה נעים ולרוב זה קשה מנשוא.

ולפעמים זה קשה אפילו עוד יותר. בערבי שבת, בחגים, כשנושא שיחה מסוים עולה, כשמסתכלים בתמונות או כשמחשבות כאלו או אחרות צצות, או לפעמים שיר ברדיו – ואז החוסר מכה עוד יותר. ואת אינך...

מוזר, אבל אנחנו לא חולמים עלייך מספיק. היינו רוצים לחלום עלייך, כי אז זה כאילו להיות איתך עוד קצת.

ידענו תמיד כמה את אהובה על ידי כל מי שהכיר אותך, ועכשיו אנחנו נוכחים בזה שבעתיים. באתר האינטרנט שהקמנו לזיכרך ובפייסבוק שלך שממשיך להיות חי ושוקק, אנחנו רואים כמה את חסרה לא רק לנו אלא לכל מי שהכיר אותך.

אנחנו מסתכלים בפייסבוק שלך בתקופת המחלה, ורואים איזו אופטימיות, כוח רצון והומור היו מנת חלקך. באחד האשפוזים שלך, לאחר שהתברר שהסרטן הארוך לא מרפה ממך, כתבת: "תספורת חדשה וסוף שבוע הכל כלול. לפנק, לפנק, לפנק..."

וביום ההולדת האחרון שלך, פחות משלושה שבועות לפני לכתך, ענית בפייסבוק לכל מברכיך הרבים "חיממתם את ליבי גם כשאי אפשר היה לחגוג כראוי". אחת מהחברות שלך ענתה לך "לפעמים יש גם אפטר פארטי". אז עכשיו אנחנו במין סוג של אפטר פארטי שכזה...

וכשחגגנו לך את יום ההולדת במסגרת משפחתית והרגשת נורא, הבטחנו לך שידור חוזר של יום הולדת 30 בשנה הבאה. לא זכינו לקיים את ההבטחה הזו...

ומאותו יום ההולדת העצוב הזה – תמונות שלך בחדר בבית החולים שמוצף בלוני שמורן קנה כדי לשמח אותך, ואת מחייכת ביניהם, אבל החיוך הזה לא מצליח לרמות את מי שמכיר אותך...

וההודעה הנוראה הבאה בפייסבוק: "PASSED AWAY".

ואז מישהי כתבה שם "הטכנולוגיה חוצה את גבולות ההיגיון". כמה נכון... ובאמת אי אפשר למצוא אפילו טיפה של היגיון בסיפור הזה...

אנחנו עומדים כאן ומדברים אלייך ועלייך, ואת בטח מציצה עלינו מגן העדן שאת נמצאת בו, וכמי שמכירים אותך אנחנו יודעים שאת מזילה דמעה כי כואב לך שאנחנו עצובים.

כמו שאמרנו, זה אחד מהרגעים האלו...

אז תדעי לך שאנחנו, באופן אולי פרדוקסלי, שואבים עד היום כוח מהמאבק האמיץ שלך במחלה. את הישרת מבט מול המוות, אבל לצערנו הוא לא השפיל את עינו.

החל מהרגע שבו נודע לנו על המחלה את היית נחושה לנצח בה. החלטת מהרגע הראשון שלא תחבשי פאה, ונראית מדהימה עם הקרחת המבהיקה, ממש כמו דוגמנית... סבלת באומץ שאי אפשר בכלל לשער את כל הטיפולים הנוראיים שעברת. היום אנחנו מבינים שלקראת הסוף ידעת לאן זה מוביל, אבל לא שיתפת אותנו בידע הזה כדי לא לצער אותנו.

ויש גם נקודת אור בחיינו: נעמי, או נעמילולי כפי שקראת לה שכה אהבת, גדלה והופכת מתינוקת לילדה מקסימה. היא מכירה אותך מהתמונות, מהסרטים ומהסיפורים שלנו והיא תלמד להכיר אותך עוד יותר בשנים שיבואו.

איש חכם אמר פעם: אדם חי כל עוד זוכרים אותו. אז אם כל כך הרבה אנשים זוכרים ואוהבים אותך, את ממש חיה איתנו. וכך יהיה כל עוד אנחנו על האדמה הזו.

לסיום, נחזור על מה שאמרנו באזכרה ביום ה 30 ללכתך: את תהיי איתנו לנצח. לא נוכל לחבק אותך, אבל את תהיי בליבנו בכל שנייה משארית חיינו. נזכור אותך צוחקת ולפעמים כועסת, אוהבת ולפעמים מקטרת, יפה, חכמה וטובת לב עד אין קץ, כפי שהיית.

אנחנו אוהבים אותך שרוני!

אמא ואבא